

HOMILIA DE LA MISSA DEL DIUMENGE DE PASQUA

I

Qui és capaç, amb una mirada, de reconèixer el misteri d'una persona o el misteri de la vida? El qui estima.

Si heu tingut la fortuna de tenir un pare i una mare que us han estimat des de nadons, i, per tant, han donat la vida per vosaltres, podeu entendre que és l'amor el que permet comprendre el misteri de l'altre. Així ho recordava, jo mateix, amb molta joia ahir, amb motiu del meu 50è aniversari, pensant en l'amor del meu pare i de la meva mare.

Si heu tingut la fortuna de tenir uns pares que us estimen, recordeu perfectament com us acariciaven quan éreu petits, com us clenxaven, us vestien, us banyaven, us paixien, us canviaven. Recordeu com la mare, quan arribàveu de l'escola, només mirant-vos a la cara ja sabia com us havia anat el dia, i només amb una paraula entenia què us passava pel cor fins i tot quan ni vosaltres us enteníeu. Per l'amor, perquè us estimaven, perquè donaven la vida per vosaltres, us coneixien i us entenien.

Potser durant l'adolescència i la joventut, quan vàreu començar a prendre les primeres decisions, vàreu eixamplar el vostre cor amb ells i ells, perquè us estimaven, us van fer confiança. Potser, els que ja sou adults, en la vida, en les dificultats, contrarietats, malalties, problemes i alegries, els heu tingut sempre allà, cuidant dels vostres fills, ajudant-vos en les vostres necessitats, aconsellant-vos en els vostres dubtes, consolant-vos en les penes o compartint les vostres alegries. Perquè us estimen, podeu comptar amb ells i sabeu que fins i tot quan us diuen allò que no voleu sentir, ho fan perquè us estimen.

Ahir jo recordava un dels detalls de la meva infantesa més primerenca, com em bressaven el pare i la mare cantant-me una cançó de bressol, que encara la sento taral·lejar al meu pare quan intenta fer adormir les meves nebodes: (es posa a cantar) "son soneta vine aquí, a la voreta del coixí, quan la son soneta vindrà, el Xavier s'adormirà".

Per què us explico això, i us acabo cantant una cançó de bressol? Perquè, avui, això va d'amor.

II

Fixeu-vos, si no, per què alguns dels deixebles veuen i creuen i d'altres no.

Quan Joan va corrent, amb Pere, cap al sepulcre i mira i veu el llençol d'amortallar plegat i el mocador encara lligat al mateix lloc, “veié i cregué”. Pere, en canvi, veu el mateix i no creu i se'n torna capficat sense entendre què significava allò que havia vist.

Maria Magdalena, la primera que va anar cap al sepulcre, veient i escoltant aquells homes vestits de blanc, veient i escoltant aquell misteriós hortolà, reconegué Jesús i es llençà als seus peus.

Com explica sant Ignasi de Loiola, al llibre dels Exercicis Espirituals, la primera que va poder veure Jesús ressuscitat va ser la seva mare i justifica el perquè no en parlen els Evangelis. Ella també veié i cregué.

Per què Maria, Maria Magdalena i Joan veuen i creuen i Pere, els dotze, Tomàs, els deixebles d'Emmaús, els costa de creure, se'ls fa difícil de reconèixer el Senyor? Els primers s'havien sentit estimats per Jesús i havien correspost a aquest amor. La resta encara estava en procés d'arribar a una relació d'amor amb Jesús.

Pere, encara havia de dir-li: “sí, Senyor, ja saps que t'estimo”. Una vegada, dues, tres. La resta dels deixebles continuaven afirmant: “si el no toco, si no el veig, no m'ho creuré”. Feliços els qui creuran sense haver vist, els va dir Jesús, a tots, a través del diàleg amb Tomàs.

El qui ha experimentat amor de Crist veu, entén, traspassa el misteri, reconeix Jesús en l'eucaristia, el reconeix en els pobres, el reconeix en la paraula, el reconeix en els necessitats. El reconeix perquè l'amor dona uns ulls i una mirada que permeten veure el misteri.

III

Però ampliem l'objectiu. Adonem-nos que aquest amor ve de lluny, és la clau de volta de la història.

Déu Nostre Senyor no va crear aquest món –el va pensar i el va fer rodolar– i ja està i se'n va desentendre fins que un dia va decidir baixar a arreglar-lo. Aquesta nit, en la llarguíssima litúrgia de la paraula, hem repassat a través del Gènesi, de l'Èxode, dels profetes Isaïes, Baruc, Ezequiel, com el Pare etern, des que va crear aquest món, ha estimat la humanitat amb un amor etern. Ho escoltàvem a la cinquena lectura de la vetlla Pasqual: “t'estimo amb un amor etern”, diu Déu al seu poble.

Aquesta –t'estimo amb un amor etern– podríem dir que és la cançó de bressol de la humanitat, que ha experimentat amb obres –perquè l'amor no són sentiments, l'amor són obres– com Déu, per amor, perquè ens estima amb un amor etern, ens va crear. I quan nosaltres ho vam espatllar tot, Déu, per amor, va escollir Noè perquè no es perdés la seva creació. I quan ens vàrem envanir pensant que podríem aconseguir el cel i vàrem acabar tots barallats, Déu, per amor, va escollir un just, Abraham, i, amb gran amor, el va provar fins a fer-lo cap d'un llinatge, d'un poble, del poble estimat de Déu a través del qual serien beneïdes totes les nacions. I Déu, per amor, va alliberar aquest poble que vivia esclau en temps de Moisès i va fer una aliança d'amor amb ell. I quan aquest poble s'oblidava d'aquesta aliança, Déu no es cansava de xiuxiuejar al poble: “t'estimo amb un amor etern”.

Aquesta frase tan bonica –t'estimo amb un amor etern– nosaltres també l'hem d'escoltar moltes vegades, perquè nosaltres hem reproduït fil per randa aquesta mateixa història que acabo de recordar al fil de la litúrgia de la nit de Pasqua. Nosaltres també: hem estat creats per amor; hem anat al nostre aire; hem espatllat el nostre entorn; ens hem dividit i hem trencat les nostres relacions. Nosaltres també: hem estat esclaus; malgrat que hem experimentat l'amor alliberador de Déu, l'hem oblidat tantes vegades... I Ell, com un pare i una mare que, malgrat les nostres marrades i equivocacions, no deixen mai d'estimar-nos, ens ha cantat una vegada i una altra, a cau d'orella (i ara el Sr. Bisbe canta) “T'estimo amb un amor etern, t'estimo amb un amor etern, t'estimo amb un amor etern, per això t'atrec i et sóc fidel”.

I, fins i tot, Déu ens ha dit que ens estima en primera persona, fent-se home, curant-nos de les nostres malalties, alliberant-nos de la nostra ceguesa, dels nostres pecats i de les nostres possessions malignes. Fins i tot, Déu ho ha dit de manera sublim i corprendora estenent els braços a la creu.

Si un llegeix aquesta història, pot adonar-se que, sigui quina sigui la seva circumstància, faci el que faci, succeeixi el que succeeixi, hagi patit el que hagi patit, sempre, sempre pot escoltar o pot experimentar que Déu l'estima amb un amor etern. Fins i tot el qui es troba davant de la mort. Avui celebrem, estimats germans i germanes, que l'amor etern de Déu és tan poderós, és tan gran, que ni tan sols la mort escapa de la seva acció transformadora. Avui, celebrant que Crist ha ressuscitat, podem dir amb confiança que l'amor etern de Déu ens pot salvar fins i tot de la mort. Aquesta és la gran esperança cristiana. No només del pecat, no només del dolor, no només de totes les vicissituds, siguin les que siguin, sinó que fins i tot de la mort.

IV

Qui pot creure en un amor així, qui pot creure i veure que Déu ens estima així?

Quan hom s'ha deixat estimar, i ha correspost a l'amor, és capaç, ell també, de captar i d'entendre els qui l'estimen, de reconèixer-los, de reconèixer la seva veu, de reconèixer la seva presència.

Si la mare és capaç de captar-nos en un instant, nosaltres també som capaços de sentir la flaire del seu perfum, de l'olor que fa la llar, de la seva veu quan truca per telèfon. Quan nosaltres ens deixem estimar per Crist crucificat, també som capaços de reconèixer-lo viu, ressuscitat, allà on Ell es fa present.

Aquest dia de Pasqua, estimats germans i germanes, aquí, damunt d'aquest altar, fent-se present amb la humilitat del sagrament, tinguem els ulls de l'amor que permeten veure el ressuscitat i permeten exultar de cor: "Jesús ha ressuscitat. Al·leluia!".

Catedral de Solsona, 21 d'abril de 2019

